వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

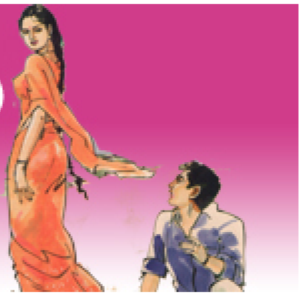

(గత సంచిక తరువాయి)

24

వాసవి బాల్కనీలో నిలబడింది.

అయ్యగారొకసారి మిమ్మల్ని క్రిందకి రమ్మంటున్నారు.

"నాకు బాగోలేదని చెప్పు."

శంకర్ ఒక క్షణం ఆమె వేపు చూసి క్రిందకు వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె అనుకున్నట్లుగానే వెంటనే జగదీష్ పైకొచ్చి "ఒంట్లో బాగోలేదా?" అన్నాడు ఆప్యాయంగా.

వాసవి జవాబు చెప్పలేదు.

"ఏంటలా వున్నావ్?" అతను దగ్గరకొచ్చి చెయ్యి వెయ్యబోతే విసురుగా పక్కకు తప్పుకుంది వాసవి.

జగదీష్ భుజాలెగరేసి "మళ్ళీ ఏమొచ్చింది?" అన్నాడు.

"ఇక్కడ వున్నన్ని రోజులు నాకు ఏదో ఒకటి వస్తూనే వుంటుంది. అర్జెంటుగా నేను డాడీ దగ్గరకెళ్ళాలనుకుంటున్నాను. నాకు వెంటనే హైద్రాబాద్‌కి ఒక ఫ్లయిట్ టిక్కెట్టు తెప్పించండి" అంది.

"ఇప్పుడేం పని ఆయన మొన్ననేగా వచ్చి వెళ్ళింది."

"మీ గురించి ఏ క్రొత్త నిజం తెలిసినా అది మా డాడీకి తెలిసిన విషయమే అని చెప్పారుగా"

"మళ్ళీ ఏం కనుక్కున్నావు నా గురించి."

"నన్ను రెండో పెళ్ళివాడికి కట్టబెట్టడమొకటే కాదు ఒక హంతకుడికి నన్ను అంటగట్టే బదులు నా మెడకి ఒక రాయి గట్టి హుస్సేన్ సాగర్‌లోకి త్రొయ్యలేకపోయావా? అని అడగడానికి."

"వ్వాట్" జగదీష్ అదిరిపడ్డాడు.

వాసవి నిరసనగా నవ్వింది.

"నటించకండి ఈ ఆర్నెల్లుగా చూసి చూసి విసిగిపొయ్యాను" అంది కటువుగా.

"నీకు మతిపోయినట్లుంది" అన్నాడు జగదీష్ కోపంగా.

వాసవి తోక త్రొక్కిన త్రాచులా లేచింది.

"నిజమే మిమ్మల్ని కట్టుకున్న రోజే నాకు మతిపోయింది. ఇక్కడ పనివాళ్ళముందు సీన్ క్రియేట్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నించకండి. నేను మీ నేరాల్ని ఎంచడంలేదు. మీతో నేను కలిసి జీవించడం కుదరదని మాత్రమే చెబుతున్నాను. మీకు ముందొక వివాహమైందన్న నిజాన్ని తెలిసికూడా ఇంకా యీ యింట్లో నిలబడి వున్నాను. నన్ను వెళ్ళనివ్వండి" అంది వాసవి బుసలు కొడుతున్నట్లు.

"మైడియర్ వాసవీ ఇలాంటి విషాన్ని నీకెవరు నూరి పోస్తున్నారు" అన్నాడు జగదీష్ పళ్ళబిగువున కోపాన్ని కంట్రోల్ చేస్తూ కూల్‌గా.

"ఎవరైతేనేం, నిప్పులేందే పొగరాదు."

"అది పాత సామెత అసలిప్పుడు నిప్పుకి పొగకి సంబంధమే లేదు" అన్నాడు జగదీష్.

"అంటే మీ మొదటి భార్యని మీరు ఆ బలరాంతో కలిసి హింసించి చంపడం అబద్దమంటారు."

జగదీష్ దిగ్భ్రమగా చూసాడు.

"బలరాం మీ బ్రదరని నాకు చెప్పిన అబద్ధం నిజమంటారు."

అతని కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

"ఆ శవాన్ని మీరు మామిడిచెట్టు క్రింద పాతిపెట్టడం అబద్దమంటారు."

"స్టూపిట్ నాన్సెన్స్" జగదీష్ బిగ్గరగా అరిచాడు.

క్రింద నిలబడ్డ అనంత్ మేడమీదకి చూసాడు.

"ప్లీజ్ నన్ను రెచ్చగొట్టకు" అన్నాడు జగదీష్ ఆవేశంగా.

"ఏం చేస్తారు? నన్నుకూడా ఆ సావిత్రిలా..." వాసవి తొణకలేదు.

జగదీష్ ఆమె మాటని పూర్తికానివ్వకుండా గభాల్న వెళ్ళి ఆమె భుజాలు నొక్కిపెట్టి "అతిగా వాగకుండా నీ నోరు కుట్టేస్తాను" అన్నాడు తీవ్రంగా.

వాసవి అతని చేతుల్ని విదిలించబోయింది.

కానీ అవి ఉక్కు హస్తాల్లా గట్టిగా నొక్కి పట్టేసాయి.

ఆమె అతని చేతుల్లోంచి తప్పించుకునేందుకు పెనుగులాడింది. జగదీష్ ఆ పట్టు వదలకుండా ఆమెని బెడ్‌రూంలోకి లాక్కెళ్ళి మంచమ్మీదకి విసిరేసాడు.

అతని బలానికి ఆగలేనట్లు వాసవి ఆ ఫోమ్ పరుపులమీదపడి వాటి జెర్క్‌కి నీట్లో పడి తేలిన రబ్బరు బంతిలా వూగింది.

నువ్వు పెంకిదానివని మీ డాడీ చెప్పారు గానీ మరీ యింత ఇడియట్‌వనుకోలేదు అంటూ అతను పకపకా నవ్వుతుంటే వాసవి అతని చర్యకి బిత్తరపోయింది.

"నేను హంతకుణ్ణా? పైగా శవాన్ని ఇక్కడే మామిడి చెట్టు క్రింద పాతిపెట్టాను కదూ"

వాసవి బిత్తరపోయి చూసిందతనివైపు.

"నిజమే నేను మరచిపోయి వాదిస్తున్నాను కానీ నేను మర్డర్ చేసాను. ఆ శవాన్ని నీక్కూడా చూపిస్తాను. ప్రస్తుతానికి నాకొక అర్జంటు పనివుంది. ఈలోపున పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు మాని రెస్టు తీసుకో నేను అరగంటలో తిరిగొచ్చి నీకన్ని నిజాలు తెలియబరుస్తాను" అంటూ బజ్జర్ నొక్కాడు.

శంకర్ పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"అమ్మగారికి స్ట్రాంగ్ కాఫీ తీసుకురా."

జగదీష్ బజ్జర్‌ని మూడుసార్లు నొక్కాడు.

అనంత్ పైకి వచ్చి "మే అయ్ కమిన్ సర్" అన్నాడు.

"ఎస్"

అనంత్ లోపలికొచ్చాడు.

"ఈ రోజు నా బర్త్‌డే చాలా స్పెషల్‌గా ఎంజాయ్ చెయ్యాలనుకున్నాను. కుదర్లేదు. రాత్రికి స్పెషల్ డిన్నరొకటి ఏదయినా హోటల్‌కి ఆర్డరిచ్చి ఎరేంజ్ చెయ్యాలనుకున్నాను. వాసవికి బాగోకపోవటంవల్ల కేన్సిల్ చేస్తున్నాను. కనీసం మనయింట్లో వాళ్ళవరకు ఏదైనా హోటల్నుండి డిషెస్ తెప్పించి వాళ్ళకి భోజనం ఏర్పాటు చెయ్యండి. అంతా స్పెషల్" అన్నాడు జగదీష్.

"ఓకె సర్" అన్నాడు అనంత్ నవ్వుతూ.

వాసవి వాళ్ళిద్దరివంకా విచిత్రంగా చూస్తోంది.

"అమ్మగారికి స్పెషల్ కాఫీ తెమ్మని చెప్పాను శంకర్‌కి. వాడింకా రాలేదు. స్పెషల్ అనగానే కిచెన్లో గంటన్నర వుండాలనుకున్నాడేమో ఫూల్."

"నేను చూస్తానుండండి" అంటూ అనంత్ బయటికి వెళ్ళాడు.

వాసవి జగదీష్ కేసి తీవ్రంగా చుసి "ఏవిటీ అంతర్నాటకం" అంది.

"ఉష్ అవతల సెక్రటరీ వున్నాడు. ఈరోజు అతనిముందు దెబ్బలాడుకోవడం బాగానే వుంటుంది. కానీ రేపు కలిసి తిరిగినప్పుడు అతని ఎదుటపడితే ఎంత నెర్వస్‌గా ఫీల్ కావాలో ఆలోచించు."

అతని మాటలు పూర్తికాగానే అనంత్ ట్రేలో రెండు కాఫీలు పట్టుకొచ్చాడు.

"మీరు తెచ్చారేమిటి?" జగదీష్ నొచ్చుకున్నట్లు అన్నాడు.

"ఈ రోజు మీ బర్త్‌డే నాకు స్పెషల్‌గా యివ్వాలనిపించి" అన్నాడు అర్థవంతంగా నవ్వి.

"నాకూ తెచ్చారా? మరి మేడమ్‌గారికి"

"ఇదిగో మేడమ్‌కి స్పెషల్" అనంత్ ఒక కప్పు చూపించాడు. జగదీష్ ఆ కప్పు వాసవికి అందిస్తూ "ప్లీజ్" అన్నాడు.

"నాకొద్దు" అంది వాసవి.

"ఈ రోజు నా పుట్టినరోజు."

వాసవి మాట్లాడలేదు.

అనంత్ వాళ్ళిద్దరికేసి చిత్రంగా చూశాడు.

"అనంత్ నువ్వు పెళ్ళెందుకు చేసుకోలేదు?" అడిగాడు జగదీష్.

ఆ అసందర్భమైన ప్రశ్నకి అనంత్‌తో పాటు వాసవి కంగారు పడింది.

అనంత్ జవాబు చెప్పకుండా నవ్వేసాడు.

"ఏది ఏమైనా నువ్వదృష్టవంతుడివోయ్. ఇంటికి రాగానే ఈ అలకపాన్పు సేవలేదు. కొన్నాళ్ళు మీ మేడమ్‌ని గమనించేవంటే అసలు పెళ్ళంటేనే ఆమడదూరం పరుగెత్తుతావ్."

వాసవి జగదీష్ వైపు సీరియస్‌గా చూసింది.

"ప్రేమగా చూస్తే పారిజాతాలు రాలతాయని, నవ్వితే నవరత్నాలు కురుస్తాయని కొందరాడవాళ్ళకి గర్వం అందుకే అందమైనవాళ్ళ ముఖాల్ని కోపంతో వికృతంగా తయారు చేసుకుంటారు."

"నాకు చాలా తలనొప్పిగా వుంది. ఇద్దరూ బయటికి వెళతారా?" వాసవి కోపముగా చూసింది ఇద్దరివైపూ.

జగదీష్ భయపడుతున్నట్లు లేచి నిలబడ్డాడు.

అనంత్ జేబులోంచి ఒక టాబ్లెట్ తీసి అందించి "ఇవి వేసుకుని కాఫీ త్రాగండి. వెంటనే ఎంత భయంకరమైన తలనొప్పయినా తగ్గిపోతుంది" అన్నాడు అనంత్ వినయంగా.

వాసవి అనంత్ కేసి చూసింది.

అతను వినయంగా నిలబడ్డాడు.

ఆ క్షణం తనలో రగులుతోన్న బాధనంతా అతనిముందు కక్కేయాలనిపించింది వాసవికి.

కానీ ఎదురుగానే భర్త.

వాసవి అయిష్టంగానయినా అనంత్ చెప్పిన ప్రకారం టాబ్లెట్ మింగి కాఫీ త్రాగింది.

"థాంక్యూ" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి తన కోపాన్ని అదిమిపట్టి పక్కకి తిరిగి కళ్ళు మూసుకుంది.

జగదీష్ అనంత్‌ని బయటికి రమ్మని సైగచేసి తలుపు దగ్గరకేసాడు.

ఆలోచనలతో బరువెక్కిన ఆమె హృదయం తేలికయి, కళ్ళు బరువై వాసవి గాఢ నిద్రలోకి జారిపోయింది.

ఆ సాయంత్రం డిన్నర్ సంగతి మరోసారి అనంత్‌కి గుర్తుచేసి జగదీష్ కార్లో బయటకి వెళ్ళిపోయాడు.

వాసవి బద్దకంగా కళ్ళు తెరిచి చూసింది.

తూర్పువేపున్న కిటికీ గ్లాసుమీదపడుతున్న సూర్యకిరణాలు విశ్లేషించి అక్కడ మండుతున్నట్లు కనిపిస్తోంది.

వాసవి కంగారుగా లేచి చుట్టూ చూసింది నిశ్శబ్దం తప్ప మరేమీ లేదక్కడ.

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ గడియారం చాలా వినయంగా టిక్కు టిక్కుమంటోంది.

వాసవి గడియారంకేసి చూసింది. ఏడుగంటల పదినిముషాలు.

వాసవికి మతిపోయినట్లయింది. తను ప్రొద్దుట అనంత్ యిచ్చిన కాఫీ త్రాగి టాబ్లెట్ వేసుకుని పడుకుంది.

అప్పుడు సరిగ్గా పదిగంటలు తనెంతసేపు పడుకున్నట్లు?

రాత్రి ఏడుగంటలయిందేమోననుకుంటే తూర్పువేపు ఎండ. వాసవి మంచమ్మీదనుండి దూకి తలుపు తీసుకొస్తుంటే ఎదురుగా వచ్చాడు జగదీష్.

"గుడ్ మార్నింగ్" జగదీష్ నవ్వాడు.

"ఇప్పుడు.. ఇప్పుడు టైమెంతయింది?" అంది కంగారుగా.

"ఏడూ ఇరవై అద్సరే ఎన్నో ఏళ్ళుగా నిద్రలేనట్లు అలా నిద్ర పోయావేం?" అన్నాడు.

"అంటే...అంటే..నేను..." వాసవి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"దాదాపు ఇరవై గంటలు నిద్రపోయావు" అన్నాడు జగదీష్.

"నో! నెవ్వర్ నా జీవితంలో ఎన్నడూ ఇంతసేపు నిద్రపోలేదు. నిన్న అనంత్ నాకిచ్చిన టాబ్లెట్ ఏమిటి?" అంది వాసవి ఆందోళనగా.

"అక్కడే చింపి పడేశావ్‌గా చూడు. అయినా ఒక్క టాబ్లెట్ వేసుకుంటే ఇన్ని గంటలు పనిచేస్తుందా?" అని జగదీష్ ముందుకు నడిచి సోఫా దగ్గరవున్న టాబ్లెట్ తాలుకు కాగితం ముక్కలు ఏరి ఒక చోటకి చేర్చి చూపించాడు జగదీష్.

"ఎనాల్జిన్" చదివింది వాసవి.

"నిన్న నేను నీకోసం వెంటనే అరగంటలో వచ్చాను. నీ అనుమానాలు తీర్చడానికి. కానీ నువ్వు లేస్తేనా? బాప్‌రే ఏం నిద్రనీది" అన్నాడు.

వాసవికింకా నమ్మకం కలగటంలేదు తనంతసేపు నిద్రపోయిందంటే. వాసవి అతనికేం జవాబు చెప్పకుండా క్రింద కెళ్ళింది.

ముఖం కడుక్కుంటున్న పరిమళ వాసవిని చూసి తప్పుచేసిన దాన్లా "ఎందుకో ఈ రోజు బాగా నిద్రపట్టేసిందమ్మా. లేవడం ఆలస్యమైపోయింది" అంది సంజాయిషి యిస్తున్నట్లు.

"తన పరిస్థితి తెలిస్తే పరిమళ ఏమంటుందో" అనుకుంటూ వాసవి "ఫర్వాలేదులే ముత్తుని కాఫీ తెమ్మని చెప్పు" అంది.

"ముత్తూ ఇంకా లేవలేదమ్మా నేను అయిదునిముషాల్లో చేసుకొస్తాను" అంది పరిమళ.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా చూసి " ముత్తూ ఇంకా లేవలేదా?" అంది.

"రాత్రి అయ్యగారు మాకందరికీ డిన్నరిచ్చారు. బాగా ఆలస్యమైపోయింది. కాస్త ఎక్కువ తినేసరికి ప్రొద్దుట మెలుకువ రాలేదు." అంది పరిమళ.

"సరి! సరి! అదా సంగతి" అంటూ వాసవి బ్రాత్రూం కేసి నడిచింది.

పరిమళ హడావుడిగా కాఫీ కలపటానికి వంటగది వేపు నడిచింది.

మరికాసేపటికి పరిమళ అందరికీ కాఫీలందించింది.

జగదీష్ కాఫీ త్రాగుతూ "అనంత్" అంటూ పిలిచాడు.

అనంత్ వచ్చాడు లోనికి.

"కూలీలు వచ్చేసారా?"

"ఆఁ మీ కోసమే" అన్నాడు అనంత్.

"నేను కాదు ముఖ్యం. వాసవిని తీసుకెళ్ళండి"

వాసవి వాళ్ళిద్దరివైపూ ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"పద నీకో అద్భుతం చూపిస్తాను" అన్నాడు జగదీష్.

"ఏమిటది?" అంది వాసవి.

"మామిడిచెట్టు దగ్గర త్రవ్వడానికి కూలీలొచ్చారు. నేను చేసిన హత్యేమిటో నువ్వూ చూద్దువుగాని" అంటూ ముందుకి నడిచాడు జగదీష్.

వాసవి బిగుసుకుపోయినట్లు చూసింది. అక్కడ త్రవ్వకం ప్రారంభమైంది.

గునపం శబ్దం వినబడుతోంటే గుండె దడదడలాడుతోంది వాసవికి.

"ఏంటమ్మా?" అంది పరిమళ ఆశ్చర్యంగా కిటికీలోంచి పెరట్లో జరుగుతోన్న త్రవ్వకాన్ని చూస్తూ.

వాసవి చెప్పింది "మొన్న నువ్వు చెప్పిన విషయం గురించే"

పరిమళ కళ్ళు విశాలమయ్యాయి.

"అడిగేసారా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"నువ్వూరా చూద్దాం" అంది వాసవి.

"నేనా? అయ్యగారు కోప్పడతారేమో?"

"ఫర్వాలేదు" వాసవి పరిమళ చెయ్యి పట్టుకుని మామిడి చెట్టుకేసి నడిచింది.

జగదీష్ వాసవిని చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

మొలలోతు గుంటపడ్డాక "మెల్లిగా మట్టి తొలగించండి. లేకపోతే అస్థిపంజరం చెదిరిపోతుంది" అన్నాడు జగదీష్.

ఆ మాటకి వాసవి శరీరం గగుర్పొడిచింది.

భయంగా జగదీష్ వైపు, గోతివైపు చూసింది.

పరిమళ తన చేతిలోని వాసవి చెయ్యి వణకడం గమనించింది. వెంటనే ఆ చేతిని బలంగా నొక్కిపెట్టింది.

కూలీలు మెల్లిగా మట్టిని తొలగిస్తుంటే వాసవి ఊపిరి బిగబెట్టి చూసింది.

మెల్లిగా ఎముకలు బయటపడుతుంటే వాసవిలో వణుకు ప్రారంభమైంది.

"ఇప్పుడు చూడు" అన్నాడు జగదీష్ వాసవి దగ్గరకొచ్చి చెయ్యి పట్టుకుని గోతివేపు నడిపిస్తూ.

వాసవి కాళ్ళూ చేతులూ స్వాధీనం తప్పుతోంటే అతని వెంట భయంగా అడుగులేసింది.

పక్కనే నిలబడ్డ పరిమళ కూడా ముందుకు వంగి తొంగి చూసింది.

వాసవి ధైర్యం తెచ్చుకుని గోతిలోకి తొంగి చూసింది.

పూర్తిగా పై చర్మం ఎండిపోయి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్న అస్థిపంజరాన్ని చూసి కెవ్వుమని అరిచింది వాసవి.

"ఉష్! సరిగ్గా చూడు"

వాసవి మళ్ళీ వంగి చూసింది. నాలుగు కాళ్ళతో ఒక పక్కకి ఒరిగి మూతి పొడవుగా వున్న అస్థిపంజరం ఒక జంతువు తాలుకాదని అర్ధమయిపోయింది వాసవికి.

ఆమె తెల్లబోయి చూసింది జగదీష్ వైపు

"ఏవిటిది?" అంది గొణిగినట్లు.

"సరిగ్గా చూస్తే నీకే తెలుస్తుంది" అన్నాడు జగదీష్ చేతులు కట్టుకుని ఠీవిగా నిలబడి నవ్వుతూ.

"కుక్క...కుక్కది" అంది పరిమళ.

"సరిగ్గా చెప్పావ్. దాని పేరు టెర్రర్. చాలా మంచి జాతికుక్క. అకస్మాత్తుగా దానికి పిచ్చిపట్టి అందర్నీ పట్టుకుని కరవడం ప్రారంభించింది. చివరికి ఒక రాత్రి నన్నే తరుముతుంటే తప్పని పరిస్థితిలో షూట్ చెయ్యాల్సి వచ్చింది. అప్పుడే మా బ్రదర్ బలరాంకూడా వచ్చాడు. ఇద్దరం కలిసి ఆ రాత్రే దాన్ని యిక్కడ పూడ్చిపెట్టాం. దాన్ని చాలా చిన్నపిల్లగా వుండగా తీసుకొచ్చి పెంచాను. ఆ అభిమానంతో ఇంట్లోనే పాతిపెట్టి దానిమీద మామిడి చెట్టు నాటించాను. ఎవరో నీకు చాలా తమాషాగా కథ మార్చి చెప్పారు" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి మతిపోయినట్లు చూసింది.

"ఇంకా అపనమ్మకంగా వుందా నా పైన" అడిగాడూ జగదీష్.

అవతల అనంత్ - ఇటు పరిమళ - ఒకపక్క కూలీలు. ఎంతో అవమానంగా అనిపించింది వాసవికి.

"ఇక ఇంట్లోకి వెళ్ళు. పనివాళ్ళతో ఎంతలో వుండాలో తెలుసుకుంటే ఇన్ని అనర్థాలు జరగవు" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవికి తల కొట్టేసినట్లయింది.

పరిమళ ఖిన్నవదనంతో చూసింది జగదీష్ వైపు.

"ఇంక పూడ్చేయమంటారా?" అడిగాడు అనంత్.

"ఊఁ" అన్నాడు జగదీష్ సీరియస్‌గా.

వాసవి గబగబా మెట్లెక్కింది.

ఆమెలో రగిలిన అవమానం కోపంగా మారి బుసలు కొట్టింది.

"ముత్తూ!" అంటూ ఆమె పెట్టిన కేకకి మేడ కంపించిందేమోననిపించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments